

ת"פ 31391/09/17 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד אברהם זרוק - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ד תשרי תש"פ
23 אוקטובר 2019

ת"פ 31391-09-17 מדינת ישראל נ' זרוק

לפני המאשימה	כב' השופט רון סולקין
נגד הנאשם	אברהם זרוק - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד מירי שיין

גזר דין

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירה של מעשה מגונה, בניגוד לסעיף 348(ג) לחוק העונשין - תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/1, בהן הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון, בתאריך 13.03.2016, בשעת בוקר, באוטובוס קו 444 מאילת לכיוון ירושלים, ישב הנאשם, יליד 1996 בספסל האחורי באוטובוס. כאשר עלתה לאוטובוס המתלוננת - קטינה ילידת 2002, והתיישבה אף היא על הספסל, כשבינה לבין הנאשם - נוסע נוסף, ביקש הנאשם מאותו נוסע נוסף להחליף עמו מקומות, כך שעבר לשבת ליד המתלוננת.

תוך כדי הנסיעה, צפה הנאשם בתכנית טלוויזיה באמצעות מכשיר הטלפון החכם שלו ושאל את הקטינה - המתלוננת, האם היא מעוניינת לצפות עמו. המתלוננת השיבה בחיוב.

בהמשך, החל הנאשם ללטף את המתלוננת באזור הירכיים וכשבעקבות כך הצמידה את רגליה בחוזקה, החל לנשקה על צווארה ועל לחיה, הניח את ראשו על כתפה וליטף את רגליה, תוך שממשיך לגעת בה.

הנאשם לא חדל ממעשיו, עד אשר נאלצה המתלוננת לפנות לעזרת אחרים, אשר ישבו באוטובוס במקומות סמוכים. רק כאשר אחד הנוסעים פנה לנאשם ושאל "מה אתה עושה?" בקול רם - חדל הנאשם ממעשיו.

בין הצדדים נקשר הסכם, במסגרתו תוקן כתב האישום, אשר בתחילה, ייחס לנאשם עבירה חמורה יותר, של מעשה מגונה בקטינה, ועובדות נוספות, ובין היתר, כי הכניס ידו תחת חולצתה וכן ניסה להכניס ידו תחת מכנסיה. עובדות אלו נמחקו וסעיף האישום - הומר לסעיף הנוכחי.

במסגרת הסדר הטיעון, הגבילה המאשימה עתירתה העונשית לעונש מאסר בין 6 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, אם ימצא הנאשם מתאים לכך; עונש מאסר מותנה; פיצוי לנפגעת העבירה וכן קנס "סמלי".

במסגרת ההסדר, הופנה הנאשם להערכת שירות המבחן למבוגרים; למרכז להערכת מסוכנות מינית; כן הופנה הנאשם אל הממונה על עבודות השירות בשב"ס.

במסגרת הערכת הנאשם בשירות המבחן למבוגרים, פורטו נסיבותיו האישיות, כבן 21 במועד עריכת התסקיר הראשון; רווק; עובד בחברת הסעדה לאירועים.

הנאשם בן למשפחה חרדית, עמה נותק הקשר בשל תלונה שהוגשה נגדו, בה יוחסה לו פגיעה מינית באחותו הקטנה (משלא הוצגו נתונים בנוגע לאירוע זה במסגרת הראיות לעונש - לא יינתן לו משקל כלשהו בגזר הדין).

תחילה, נמנע הנאשם מלשתף פעולה בכל הנוגע להליך טיפולי, וכן נטל אחריות פורמלית ושטחית על מעשיו. עם זאת, בהמשך, לאחר שניתנו לו הזדמנויות נוספות החל לשתף פעולה בהליך טיפולי ואף הופנה להליך טיפולי ייעודי לעברייני מין.

בסופו של דבר - העריך שירות המבחן למבוגרים, כי הנאשם נתרם מההליך הטיפולי, אם גם זה עומד בשלב מוקדם, ובא בהמלצה להשית על הנאשם ענישה במסגרת צו של"צ, תוך העמדתו במבחן לתקופה בת שנתיים ימים, במסגרתה ימשיך להשתלב בהליך הטיפולי.

בעניינו של הנאשם, ניתנה הערכת מסוכנות מינית. תחילה, הוערכה מסוכנותו של הנאשם כבינונית - גבוהה וזאת, בין היתר, לאור כך שאובחנו אצלו דפוסים בעייתיים בהתנהגותו המינית; קשיים לרסן את דחפיו; הנאשם אף סירב להשתלב בהליך טיפולי. כמו כן, תרמה להערכת המסוכנות העובדה, כי העבירה נעברה במקום ציבורי.

עם זאת, לאחר פרק זמן לא קצר, במסגרתו שולב הנאשם בהליך הטיפולי - הופנה להערכת מסוכנות נוספת. זו הפעם - הוערכה מסוכנותו המינית כבינונית וזאת, על אף שעדיין נתון הנאשם בהכחשה חלקית של מעשיו - בעיקר לאור כך, שביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי ושיתף פעולה בהליך זה.

הממונה על עבודות השירות בשב"ס - מצא הנאשם מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

במסגרת פרשת העונש, הגישה התביעה הצהרת נפגעת העבירה, בהתאם להוראות סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי העבירה, תשס"א - 2001. על פי הצהרת הנפגעת - בזמן העבירות, סברה שהנאשם הוא בן גילה לערך. כשהחל לגעת בה - קפאה במקומה ולא ידעה מה לעשות. בהמשך, החלה לבכות, היות שפחדה ממנו ולדבריה - "מתתי בפנים, לא ידעתי מה לעשות, רק חיכיתי שיהיה הפסקה או משהו...".

לאחר מכן - פנתה לעזרה למספר נוסעים, עד אשר - נוסע אחד החל לסייע לה.

לדבריה, עוד לפני המקרה המתואר - היתה חסרת בטחון ובשל הפגיעה שספגה - הפכה חסרת בטחון עוד יותר.

לדבריה, על אף שהאירוע אירע מזמן - היא סבורה שלא תשכח אותו אי פעם.

המתלוננת ביטאה שאיפתה, כי הנאשם ילמד ממעשיו ויבין "שדברים כאלה לא עושים בחיים לאף ילדה, נערה, או אישה".

מטעם ההגנה, הוגש תלוש שכר אחד בלבד של הנאשם, ממנו עולה, כי עובד בחברת הסעדה מאז 08/18 ובאותו חודש בו ניתן התלוש - השתכר כ-3,700 ₪, בגין עבודה בת 123 שעות. לא הוצגו תלושים נוספים.

התביעה הגישה טענותיה לעונש בכתב והשלימה אותן על פה.

התביעה הדגישה את הפגיעה בכבודה, בצנעתה ובאוטונומיה של הקטינה המתלוננת, אשר הנאשם פלש לגופה.

התביעה טענה למתחם ענישה, אשר ינוע בין 6 ועד 18 חדשים מאסר בפועל, בצירוף עונשים של מאסר מותנה; קנס; פיצוי למתלוננת הנפגעת.

לנוכח הסדר הטיעון שגובש וכן השתלבות הנאשם בהליך טיפולי, אשר אף הביאה להפחתה מסוימת במסוכנותו המינית - עותרת התביעה לעונש מאסר בין 6 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, בצירוף העונשים הנוספים, כפי שפורטו לעיל.

ההגנה טענה, כי מתחם הענישה, כפי שנטען על ידי התביעה, מנותק מההסדר שנערך ואף "צורם".

ההגנה הכבירה מילים על נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות הרקע המשפחתי ממנו הגיע, וכן היותו בודד בעולם.

ההגנה טענה, כי לא הוכח "נזק מוחשי קונקרטי" המצדיק פיצוי גדול במיוחד למתלוננת.

ההגנה עתרה להסתפק באימוץ המלצת שירות המבחן.

בדברו האחרון, הביע הנאשם חרטה על מעשיו וטען, כי נוטל אחריות מלאה לגביהם.

העבירה שעבר הנאשם - חמורה.

יש בה משום פגיעה בכבודה של נפגעת העבירה, באוטונומיה שלה ובזכותה על גופה.

ברי, כי כל עבירת מין, המפרה את זכותו של מאן דהוא לכבוד ולשלמות הגוף היא חמורה. אך משנה חומרה נודעת מקום בו נפגעת העבירה היא קטינה, בשלב בו מתגבשת הכרתה, התפתחותה האישית והמינית.

ראו לעניין זה ע.פ. 8529/11 **אטקישייב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

התכלית החברתית והמוסרית המרכזית הטמונה בבסיס דיני העונשין היא להגן על ערכי החברה שמופריים על ידי התנהגות המוגדרת כפלילית. שלומם של קטינים חסרי הישע מדורג בחווקים הגבוהים של הסולם. העונשים שבית המשפט גוזר על נאשמים צריכים לשקף את סלידתה של החברה מהפגיעה בקטין והצורך להרתיע עבריינים פוטנציאליים.

תוצאותיהן של עבירות מסוג זה נצרבות בנפשם של נפגעות או נפגעי העבירה ומלוות אותם, תוך שהן מותירות חותם ופוגעות בתחושת הבטחון והערך העצמי. לפגיעות אלה - השלכות עתידיות וארוכות טווח, בכל הנוגע להתקדמות הנפגעות או הנפגעים, במישורים השונים בחייהם.

על מערכת אכיפת החוק לנקוט כל צעד שנדרש למגר עבירות אלה ועל בית המשפט לומר דברו בדרך של ענישה מוחשית, במישור המעשה, כלפי עבריינים מסוג זה.

במקרה דנן, המדובר בנפגעת עבירה שהיתה, בעת שנעברה העבירה - כבת 13 שנים, מספר ימים לפני יום הולדתה ה-14.

אשר לרמת הענישה הנוהגת, יובאו להלן מספר פסקי דין המשקפים את רמת הענישה במקרים דומים, ככל הניתן, לעבירות נושא כתב האישום, שנעברו הן כלפי קטינות והן כלפי נשים בוגרות:

· בגזר הדין ת.פ. (י-ם) 1934/07 **מדינת ישראל נ' אליהו** הוטלו על מורה לנהיגה, שהורשע במספר עבירות של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, שהתבטאו בנגיעות בבטנה של נפגעת העבירה ובנסיון

לנשקה, 12 חדשי מאסר לריצוי בפועל, וכן חויב לפצות נפגעת העבירה בסך בן 10,000 ₪. יצוין, נפגעת העבירה באותו המקרה לא היתה קטינה;

בגזר הדין ת.פ. (כפ"ס) 6969-05-10 **מדינת ישראל נ' נונו** הוטלו על עובד מטעם חברת מט"ב, שעשה מעשים מגונים בשתי קטינות, שנכחו בחדר אשפוז בבית חולים, אשר התבטאו בחיבוקים, נגיעות בגופן, ונסיונות לנשקן, ארבע שנות מאסר, וכן חויב לפצות את נפגעות העבירה בסך כולל בן 60,000 ₪;

בפסק הדין ע"פ (חי') **6775-03-09 בקרי נגד מדינת ישראל**, נדחה ערעור הנאשם על עונש מאסר בפועל בן 7 חודשים. המדובר במקרה חד פעמי בו בשליח שהגיע לביתה של המתלוננת, קטינה בת 17, נשק למתלוננת על לחיה ועל שפתיה, נגע בגבה והרים הגופיה שלבשה. עוד חויב המערער לפצות נפגעת העבירה בסך בן 40,000 ₪;

בגזר הדין ת"פ (נתניה) **24576-09-10 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ** הוטל על בעל חנות צעצועים, שהורשע בעבירות של מעשה מגונה תוך ניצול מרות ביחסי עבודה, כלפי נפגעת עבירה צעירה כבת 18 ומחצה, מאסר בפועל בן 9 חודשים;

בפסק הדין ע"פ **1859/13 עופר נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעור שהוגש על גזר דינו של בית המשפט המחוזי שהטיל על הנאשם שהורשע, על פי הודאתו, עונש מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים. המדובר במקרה חד פעמי בו הורה מוכר בחנות צעצועים לנפגעת עבירה קטינה, כבת 12 שנים, להוריד בגדיה העליונים והתחתונים, ליטף את איבריה המוצנעים והתבונן באיבר מינה;

בגזר הדין ת"פ **19132-02-12 (תל אביב) מדינת ישראל נ' מ.ז.ש.** הוטל על נאשם שהורשע בעבירות של מעשה מגונה בקטינה וכן נסיון לבצע מעשה מגונה כאמור, כלפי שתי קטינות, עונש בן 12 חודשי מאסר בפועל. המדובר היה במי שהציע לילדה כבת 10 שנים, חברה של אחת מבנותיו, לבוא עמו למחבוא חשוך במסגרת משחק מחבואים, ונגע באיבר מינה. במקרה נוסף, ניסה לגעת באיבר מינה של ילדה נוספת, כבת 12 שנים, אשר סיפרה לו כי אחר הטריד אותה מינית. באותו מקרה, נקבע מתחם ענישה החל בין 8 עד 18 חדשי מאסר בגין המקרה הראשון, ומתחם חמור יותר שינוע בין 12 חדשי מאסר ועד שנתיים בגין המקרה השני;

בפסק הדין רע"פ 3448/13 סלומון נ' מדינת ישראל נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם, שהורשע בעבירות של מעשה מגונה בקטין בן 10 שנים, אשר נתבקש מפי הנאשם להוריד את מכנסיו ותחתוניו ולהסתכל על הנאשם בעודו חושף בפניו את איבר מינו, ונדון לעונש מאסר בן 12 חודשים בפועל;

בגזר הדין ת"פ (עכו) **17885-04-10 מדינת ישראל נ' רן אילני**, הוטל על הנאשם אשר הורשע בעבירה של מעשה מגונה, עונש מאסר לריצוי בפועל של 15 חודשים וכן פיצוי נפגע העבירה בסך בן 15,000 ₪, בגין מקרה חד פעמי כאשר בהיותו אחראי על ספריה בישוב קהילתי, ביקש מילד כבן תשע שנים, להתלוות אליו לשירותים של הספריה, שם החל הנאשם ללטף את גבו, רגליו, צווארו, בטנו וראשו של המתלונן. נפגע העבירה ביקש מהנאשם, כי יחדול ממעשיו, והאחרון עשה כן רק לאחר שהמתלונן חזר על בקשתו מספר פעמים. יצוין, באותו מקרה לא היתה נגיעה באיברים מוצנעים;

· בגזר הדין ת.פ. (מחוזי תל אביב) 8524-07-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** נדון נאשם אשר ביצע מעשים מגונים בקרובת משפחה. באותו מקרה, קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה שינוע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בגין אותן עבירות. המדובר היה, כאמור, בנפגעת עבירה אחת. באותו מקרה, דן בית המשפט את הנאשם לעונש מאסר בן 36 חודשים בפועל, ופיצוי לנפגעת העבירה בסך 20,000 ש"ח;

· בפסק הדין ע.פ. 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** קבע בית המשפט העליון, בנוגע למערער שהורשע במספר עבירות מין ואלימות כלפי רעיתו וכן כלפי בני משפחה קטינים (ראו פסקה 21 לפסק הדין):

במקרים שבהם נעשו מעשים מגונים אחדים, בקרבן אחד, ובמשך תקופה קצרה יחסית (בין מספר חדשים למספר שנים מועט), נגזרו עונשים בטווח שבין שנתיים מאסר בפועל לבין ארבע שנות מאסר בפועל, והערעורים שהוגשו על חומרם נדחו, לעיתים אף תוך ציון קולתם היחסית של העונשים.

[ההדגשה אינה במקור].

כמובן, העונש הכולל שנגזר, באותו מקרה, אינו רלוונטי לנוכח הרשעת הנאשם בעבירות רבות נוספות;

· בגזר הדין ת"פ 24462-05-16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, נדון נאשם, אשר הושיב על ברכיו ילדה כבת 11 שנים, חיבק אותה, נישק אותה על לחייה ובפיה - לעונש מאסר בן 15 חודשים לריצוי בפועל, בצירוף פיצוי בסך 50,000 ₪.

לנוכח הפסיקה שהובאה, תוך עריכת ההתאמות הנדרשות לעובדות כתב האישום המתוקן וכן לסעיף העבירה המתוקן במקרה דנן - מוצא בית המשפט, כי מתחם הענישה, בגין עבירה של מעשה מגונה כמתואר, כלפי קטינה בגילה של הנפגעת, נע בין עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים, ועד לעונש מאסר בפועל בן 15 חודשים. זאת לצד עונש מאסר מותנה וכן פיצוי משמעותי לנפגעת העבירה.

בנסיבותיו של המקרה דנן - לנוכח הסדר הטיעון שגובש, אשר בית המשפט אינו מוצא עילה לחרוג ממנו - יועמד עונשו של הנאשם על הצד הנמוך של המתחם, שהוא במסגרת טווח הענישה, שסוכם בהסדר.

על אף שבית המשפט אינו מוצא לאמץ המלצת שירות המבחן, אשר, במקרה דנן, חורגת משמעותית ממתחם הענישה ואין בה ביטוי לחומרת המעשה ולעצמת הפגיעה שנגרמה למתלוננת - הנפגעת הקטינה (בניגוד לטענת ההגנה - מוצא בית המשפט, כי לקטינה הנפגעת נגרמו נזקים של ממש, והנאשם אף לא ביטא אמפתיה לנפגעת העבירה, אפילו לא בדברו האחרון) - מטעמי שיקום, לנוכח הודאת הנאשם באשמה ונכונותו להשתלב בהליך טיפולי, שכבר החל להניב פירות - בבחינת הושטת יד לנאשם - תינתן לו הקלה מסוימת, באורך תקופת המאסר שתושט עליו, לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בית המשפט מקבל עתירת התביעה להשית על הנאשם עונש מאסר מותנה מרתיע.

בהתאם להסדר, יושת גם קנס, על הצד נמוך.

בנוסף - לנוכח הפגיעה שחוותה הקטינה המתלוננת והנזק שנגרם לה, כפי שפורט בהצהרתה לבית המשפט - מוצא בית המשפט לחייב הנאשם בפיצוי משמעותי לקטינה הנפגעת.

הגם שהנאשם צעיר ונעדר מעגלי תמיכה - הוא עובד למחייתו. כאן המקום לציין, כי על אף שעולה מתלוש השכר נ/1, שהנאשם מועסק בחברת ההסעדה מאז חודש 08/2018 - הוצג תלוש שכר אחד בלבד, כך שאין ראייה בנוגע להכנסתו הממוצעת ובנוסף - המדובר בסוג עבודה, בה נהוג להתפרנס גם מתשרים, שלעיתים הם בסכומים שאינם נופלים מההכנסה השעתיית.

פיצוי לטובת נפגע העבירה, נפסק מתוקף סמכותו של בית המשפט, בהתאם להוראות סעיף 77 לחוק העונשין הקובע:

(א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו.

(ב) קביעת הפיצויים לפי סעיף זה תהא לפי ערך הנזק או הסבל שנגרמו, ביום בצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים, הכל לפי הגדול יותר.

(ג) לעניין גביה, דין פיצויים לפי סעיף זה כדין קנס; סכום ששולם או נגבה על חשבון קנס שיש בצדו חובת פיצויים, ייזקף תחילה על חשבון הפיצויים.

פסיקת בית המשפט העליון קבעה מספר תכליות לפיצוי נפגע עבירה, ובין היתר:

א. ראש וראשית - הכרה חברתית כללית והכרה של מערכת המשפט בפרט בסבלו של הנפגע, תוך מתן משקל למעמדו במסגרת ההליך הפלילי;

ב. שנית - חסכון בזמן לנפגע העבירה תוך מתן סעד כספי בזמן קצר, ומניעת מפגש נוסף בינו לבין העבריין במסגרת הליך אזרחי;

ג. שלישית - מהווה תשלום הפיצוי מעין הליך "היטהרות" שיש בו כדי לסייע לעבריין להכיר בעבירה שביצע, לפעול לתיקון המעוות ולהשתקם.

ראו, לעניין זה, ע.פ. 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל ואח' (פורסם במאגרים):

לפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה קיימות מספר תכליות שונות... בין התכליות האמורות ניתן לציין את הבאות: מתן סעד לנפגע העבירה בטווח זמנים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום הליכים אזרחיים בעניינו; מניעת מפגש מחודש עם

העברייין שפגע בו במסגרת של הליך אזרחי נוסף; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של היטהרות לעברייין עצמו, שחיובו בפצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשקומו (ראו: ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 2.8.2006); רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 8.8.2007); ע"פ 6452/09 עלי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.7.2010) (להלן: עניין עלי)).

זאת, מעבר להיות הפיצוי חלק מתמהיל הענישה הכולל המוטל על הנאשם, אשר יש בו כדי להביע החומרה אותה רואה מערכת אכיפת החוק במעשיו של הנאשם, הסלידה ממעשים אלה, ואף להרתיע נאשמים מלשוב ולבצע עבירות.

פיצוי לנפגע העבירה מהווה סעד בעל אופי אזרחי במסגרת ההליך הפלילי. ראו רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418, שם הגדירו כב' השופט מ' חשין, בלשונו הציורית, כ"ברבורון בין ברווזונים".

בהיותו סעד בעל מאפיינים אזרחיים, נפסק, כי יכולתו הכלכלית של העברייין אינה נתון בו על בית המשפט להתחשב בעת שומת הפיצוי. זאת, כשם שבהליך אזרחי, לא היה בית המשפט מתחשב בכך, לו היה העברייין נתבע על ידי נפגע העבירה. ראו ע.פ. 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה. לכאורה, ואיני מדבר דווקא במקרה דנא, תיתכן סיטואציה שבה ייפסק סכום שבשעת פסיקתו אין החייב יכול לעמוד בו, ולימים ישתפר מצבו הכלכלי אם מהשתכרות ואם ממקור אחר, ויכולתו תשתנה... המחוקק קבע כאמור סכום מירבי. שעה שבית משפט - כבמקרה דנן - מתקרב בקביעתו לסכום זה, אין בכך דופי, שהרי לא בכדי קבע המחוקק את אשר קבע, וכדברי השופט ד' חשין בע"פ 10213/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] "נזק כללי, וסבל בכלל זה, אין מוכיחים שיעורו, והוא עניין להערכתו של בית המשפט". וככל שהמדובר בגביה, גם אם זו נעשית בדרך גביתו של קנס אין משמעה שליכותו של החייב, אם אין ידו משגת, אין נפקות; לפי הוראות פקודת המסים (גביה) שעל פיה נגבים הפצויים (סעיפים 77(ג) ו-70 לחוק), ובמיוחד לפי סעיף 5(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995; מרכז זה הוא הגובה את הפצוי. לפי סעיף 5(א) רשאי המרכז לפי בקשת חייב לפרוס או לדחות את תשלומו של חוב, אם שוכנע כי היו סיבות סבירות לאי תשלום החוב, כולו או חלקו, במועדו, או כי קיימות נסיבות אישיות מיוחדות של החייב המצדיקות פריסה או דחיה של התשלום כאמור'.

עוד ראו רע"פ 2174/11 **לוזון נ' מדינת ישראל ואח'** (פורסם במאגרים):

מן האמור עולה, כי אין פסול בקביעת פיצוי גבוה יחסית (ובענייננו לא הגיע לא למירב שבחוק ולא קרב לסכומי הגזילה), אף מקום שהיכולת הכלכלית אינה גבוהה.

כאמת מידה לצורך קביעת גובה הפיצוי, ישים בית המשפט לנגד עיניו קביעת המחוקק בחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1998, תיקון מס' 13 (תשע"ג - 2013), על פיו הוכפל רף הסכום המירבי, שניתן לפסוק בגין כל אירוע בודד של הטרדה מינית, עד 120,000 ₪, ללא הוכחת נזק. ברי, כי המעשים שעשה הנאשם מהווים, לכאורה, גם עוולה אזרחית של הטרדה מינית.

בהליך דנן, אין בידי בית המשפט הכלים לשום את מלוא הנזק, שנגרם לנפגעת העבירה. לאור זאת יודגש, כי אין בפיצוי, שייפסק כאן, כדי למנוע ממנה לפעול למיצוי זכויותיה בהליך מתאים.

בית המשפט רואה בהשתתפות פיצוי משמעותי, בבחינת הכרה בעוול החמור שנעשה לקטינה הנפגעת, הכרה אליה היא מייחלת, כפי העולה מהצהרת נפגעת העבירה.

· בענין, שנדון בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע, הרכב ערעורים פליליים בראשות אב"ד כב' הנשיא י' אלון (עפ"ג 17999-09-14 **הואשלה נ' מדינת ישראל**), העמיד בית המשפט המחוזי גובה פיצוי בגין עבירה של מעשה מגונה בפומבי שהתבטא בפגיעה מינית בקטינה אחת, דרך המרשתת (אינטרנט), על **סך בן 20,000 ₪**. באותו מקרה, לא היה מגע פיסי ולא היו נתונים על נזק ארוך טווח שנגרם לקטינה;

· בענין נוסף, שנדון גם כן באותו הרכב ערעורים בראשות אב"ד כב' הנשיא י' אלון (עפ"ג 17963-07-14 **עזרא נ' מדינת ישראל ואח'**), העמיד בית המשפט המחוזי את סכום הפיצוי בגין עבירה בודדת של מעשה מגונה בפומבי, שהתבטא בצילום נפגעת עבירה בגירה, בנסיבות אינטימיות, בתא שירותים ציבורי, על **סך בן 25,000 ₪**;

· כאמור לעיל, בפסק הדין ע"פ (חי') **6775-03-09 בקרי נגד מדינת ישראל**, בגין מקרה חד פעמי בו בשליח שהגיע לביתה של המתלוננת, קטינה בת 17, נשק למתלוננת על לחיה ועל שפתיה, נגע בגבה והרים הגופיה שלבשה, חויב המערער לפצות נפגעת העבירה **בסך בן 40,000 ₪**;

· בענין שנדון בבית משפט זה, ת.פ. 33948-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, הושת פיצוי בסך 40,000 ₪ על נאשם, אשר נכנס לחדרה של נפגעת העבירה, בשעת לפנות בוקר, ליטף אותה בכתפה ובפניה ונגע בחזה, ובמקרה נוסף, נכנס לחדרה וליטף אותה באזור הישבן והירכיים. בערעור שהוגש מטעם ההגנה, ואשר התמקד בנושא הפיצוי, קבע בית המשפט המחוזי, הרכב עב"ד כב' ס.ג. נ' זלוצ'ובר, כי הפיצוי הולם את חומרת הפגיעה במתלוננת. ר' עפ"ג 7217-09-17 **פלוני נ' מדינת ישראל**;

· במקרה נוסף, בו הורשע נאשם במעשים מגונים במספר קטינים אשר כללו גם נגיעה באיברים מוצנעים תוך הפעלת מניפולציות כלפיהם, (עפ"ג 19270-03-15 **פלוני נ' מדינת ישראל**), אישר בית המשפט המחוזי גזר דין, שכלל פיצוי **בן 50,000 לכל אחד מנפגעי העבירה**.

מתוך התחשבות בנאשם, במקרה דנן, לפני משורת הדין, יהיה בידו לשלם הפיצוי לשיעורים.

על מנת לאפשר לנאשם המשך השתלבות בהליך הטיפולי - יועמד תחת צו מבחן, בהתאם להמלצת שירות המבחן למבוגרים.

לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים (אף עיין בטענות התביעה בכתב); עיין בהצהרת נפגעת העבירה; עיין בראיה שהוצגה לעניין העונש; עיין בתסקירי שירו המבחן; עיין בהערכות המסוכנות; עיין בחוות דעת הממונה על עבודות השירות בשב"ס; שמע דברו האחרון של הנאשם - דן את הנאשם לעונשים כדלקמן:

א. 4 חדשים מאסר בפועל, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות. הממונה על עבודות השירות מתבקש להמציא מועד מעודכן לתחילת ריצוי עבודות השירות, עד ליום 30.10.2019 - המזכירות תעקוב;

ב. 10 חדשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום, שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז-1977, פרק י' סימן ה';

ג. 6 חדשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום, שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1998;

ד. קנס בסך 500 ₪ או 14 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 15.01.20;

ה. פיצוי בסך 20,000 ₪ לנפגעת העבירה. הפיצוי ישולם ב-20 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15.01.20 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן;

ו. הנאשם יעמוד במבחן למשך שנתיים מהיום. במסגרת צו המבחן, יהיה עליו להשתתף בכל הליך טיפולי או מעקבי כפי שיומלץ ע"י שירות המבחן. על הנאשם להתייצב, בתוך 7 ימים מהיום, בשירות המבחן לקבלת הוראות מתאימות. הנאשם מוזהר, כי אי שיתוף פעולה במסגרת צו המבחן עלול להביא להפקעתו ולדיון מחדש בשאלת העונש בתיק זה, על כל המשתמע מכך.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים; לממונה על עבודות השירות בשב"ס; למרכז להערכת מסוכנות.

צו מבחן יוגש לחתימה בתוך 30 יום מהיום.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ד תשרי תש"פ, 23 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.

עמוד 10